

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

Aquest número 10 cèntims per tot arreu

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, Rambla del Míg, núm. 20, botiga
Telèfon núm. 18692.—BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1,50.—ESTRANGER, 2,50 pessetes

Themis, humorística

THEMIS és la deessa aquella que pinten amb unes balances, no perquè vengui cigrons o mongetes, ans bé perquè pesa a les accions humanes i dona a cada u el que mereix.

A Themis tots ens la figurem agra i sorruda i amb un humor de mil dimonis. Es el que gasta realment.

Els que l'hem haguda de tractar algun cop, no tenim pas ganes de tornar-hi. A aquella casa no estan per bromes.

Doncs bé. ¿Qui diria que fins al temple de la por i la sequedat moral s'hi pot trobar una font d'aigua viva, una deu inestroncable d'ironia i d'humorisme?

En Barriobero l'ha trobat, i d'aquesta troballa ha sortit "El somriure de Themis", col·lecció d'anècdotes forenses i judicials, de sàtires contra la toga i contra el Dret que ensenyen més que les Set Partides.

Advocats, jutges, agutzils, escrivans; funcionaris, auxiliars i subalterns de l'administració de justícia són posats en solfa per l'autor d'"El somriure de Themis".

Barriobero és de l'ofici, i sap de quin peu claudica cada u dels que embruten paper als Tribunals.

Es ben bé un sastre que coneix el panyo, i no hi ha "senyoria" o "usia" de qui no tingui quelcom divertit que contar.

Així, que potser no és molt segur que Themis somrigui gaire.

Però que el lector riu fullejant el llibre d'En Barriobero, d'això sí que us en podem respondre.

La Internacional dels armaments

OTTO LEHMANN — "La Internacional sangrienta de los armamentos", Madrid, Editorial Cenit — devem curioses dades sobre els grans explotadors universals de la guerra i de la mort.

L'hegemonia mundial està avui estretament lligada — fins a l'extrem que n'és una necessària conseqüència — a la possessió del petroli, de l'acer i del nitrogen.

I bé. De totes aquestes fonts de vida, de poder i de riquesa, en són actualment els amos quasi absoluts els anglosaxons, més concretament els anglesos.

Hi va haver un temps que un Alfred — Alfred Krupp, el "Kanonenkönig", el rei dels canons — era l'àrbitre d'Europa.

A aquest Alfred alemany li va arrabassar la sobirania un Alfred suec, Alfred Nobel, el dels explosius, el rei de la dinamita.

Avui un tercer Alfred, sir Alfred Mond, àlies lord Melchett, figura entre les primeres potències financeres d'Europa i del món.

Als anglesos, la gran guerra els ha posat a les mans la supremacia econòmica i política universal.

El domini del petroli el tenen la Royal Dutch i l'Anglo-Persian — britàniques — en competència amb la Standard Oil — ianqui — i l'essència de Bakú — soviètica.

El rei del ferro és, a l'hora present, sir Basil Zacharof, capità de la Vickers-Armstrong, mestressa o accionista principal, directa o indirecta, de les fàbriques Krupp-Stumm, alemanyes, del Schneider-Creusot, francès, del consorci rus Putilov, de l'italià Terni, del nipó Mutoran.

Dels fusells, metralladores, canons, tanks, vaixells, avions, i tota la metallúrgica bèlica, n'és el senyor indiscutible, doncs, John Bull.

També ho és dels explosius i dels gasos tòxics, de la química militar.

El trust de la dinamita té la seva seu a Londres.

De la potassa, dels nitrats, de les anilines, ja constàvem que n'exercia el control continental lord Melchett, amb la Farbén germanica.

Hem dit que d'Europa i del món n'és mestressa la Gran Bretanya, i ara hem d'afirmar que de la Gran Bretanya en mana i disposa el capitalisme dels armaments.

No ha arribat a ésser una realitat el "Proletaris de tots els països, uniu-vos!", de Marx, però ho és el "Petroletaris de tots els països, uniu-vos!"

No existeix la unió proletària, però existeix la petroletària, la de l'acer, la del nitrogen, la Internacional de la dinamita.

Prescindint de pàtries i de la humanitat, aquests trusts, aquests sindicats predominantment britànics, però internacionals en realitat, fan i desfan, al món, per mitjà de la Premsa i de la Banca: provoquen crisis, desencadenen guerres, se'n riuen de la Societat de Nacions i llencen els pobles uns contra altres.

El capitalisme no té Déu ni pàtria; no té més Déu que l'or, ni més pàtria que la caixa de cabals.

Durant la gran guerra, Krupp i Thyssen Stinnes venien acer als aliats per mitjà dels suïssos, i compraven níquel per a les granades a llurs enemics, per mitjà dels suecs.

El filferro amb què topaven els alemanys a Douamont era fabricat a Essen o a Magdeburg.

Els instruments òptics — "firing directors" — que utilitzà l'esquadra anglesa a la batalla del Skagerrack, havien estat venuts per la Zeiss-Jena a una companyia holandesa.

Així, quan es pot ésser patriota sense perjudici de la pròpia butxaca, dona gust. I tants pobres diables que vàrem afusellar per traïdors!

ANGEL SAMBLANCAT

L'empobriment del món

PER als rics del vell i del nou món, aquesta darrera temporada borsista ha estat un veritable infern.

Llurs plaers, llurs treballs, llur descans, són torbats per una creixent inseguretats. La riquesa del món, avui, és immensa, però extremadament volàtil. I la nostra època, tanmateix, fa esforços sobrehumans per convèncer-se que les seves riqueses tenen la solidesa del granit, el privilegi de l'eternitat.

Però heu-vos ací que arriba una d'aquelles crisis periòdiques que recorda a la humanitat que una part de la riquesa actual no és més que un fenomen d'illusió òptica.

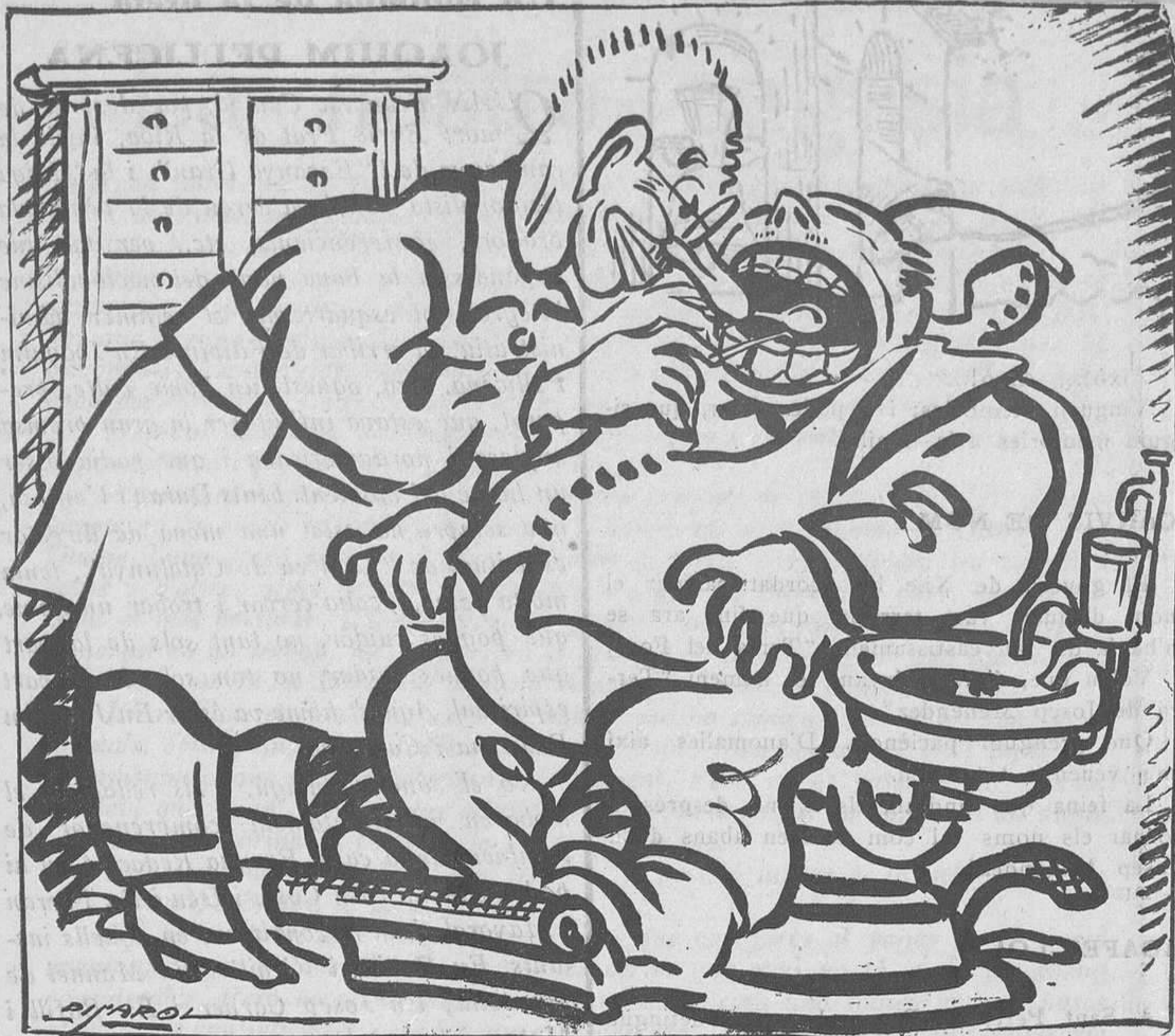
El cataclisme econòmic que flagella, des de fa alguns mesos, la fortuna del món, no té res de nou ni de particular. Però és agreujat per les conseqüències, complicades i formidables, de la guerra.

La crisi actual té dues causes: l'excés de l'especulació als Estats Units, i la baixa general dels preus. Era una crisi inevitable. I, en lloc de fer-se la il·lusió que la guerra havia enriquit el món, hom havia d'haver vist que la gran guerra, com totes les guerres, ens havia deixat solament un estol de misèries.

—Què veus?

—Un cel ple de núvols!

A CAL DENTISTA

—Li haurem de posar un pont.
—Que hi ha algun pas a nivell?

La Legislació Internacional del Treball Il·lusions i realitats

- VII -

UNA altra iniciativa feliç ha vingut a donar més interès encara a l'obra de les Conferències Internacionals del Treball: la de suggerir un pla general de protecció de l'obrer contra les malalties ocasionades per determinades classes de treball.

A la setena Conferència, que fou presidida per Eduard Benes, ministre txecoslovac, s'aprovà un acord general de protecció del treballador contra les intoxicacions produïdes pel plom (saturnina), pel mercuri (mercuriana), pel carbó, i pel sofre; el primer, responsable de milers de víctimes, i el segon, un terrible agent transmissor de necrosi.

Els legisladors internacionals autors o iniciadors d'aquestes mesures de justícia i d'humanitat a favor del treballador, han obrat amb la mateixa lloable intenció que els elaboradors de la partida tretzena del Tractat de Versalles. Però, l'obrer que treballa en qualsevol país d'Europa reputat un Estat modern i àdhuc liberal i que suporta cada dia una jornada "normal" de treball superior a les vuit hores, que veu violada la convenció sobre el treball nocturn de dones i infants, que no veu respectada la protecció contra accidents del treball i que, en cas d'intoxicació ocasionada per emanació de gasos perjudicials, no rep el menor auxili econòmic o facultatiu; quines armes té per defensar-se, amb quins mitjans compta, pràcticament, quin profit pot treure d'aquest bé de Déu de Convencions internacionals arxivades a l'Oficina de Ginebra?

Ja som al punt feble de tot aquest admirable sistema jurídic anomenat "Legislació Internacional Obrera". Il·lusió magnífica, realitat migrada. L'obrer té una arma de defensa, però és una arma descarregada o carregada amb pólvora, únicament, que ve a ésser poc més o menys el mateix. Una organització professional obrera de qualsevol país, pot denunciar a l'Oficina Internacional del Treball l'incompliment per part del seu govern d'una Convenció a la qual s'hagués adherit (per exemple, la de la jornada de 8 hores). Quines mesures pren l'Oficina de Ginebra davant de la denúncia esmentada? La llei internacional, en arribar a aquest punt delicat, sembla tornar-se un terrós de sucre. El Tractat de Versalles es desfà en compliments i ambigüitats. El Consell—diu—podrà transmetre la queixa rebuda al govern denunciat, el qual podrà ésser *invitat* a fer sobre l'assumpte en qüestió la declaració que cregui convenient, i si el govern no vol fer cap declaració o la que fa no satisfà al Consell, aquest darrer es reserva el dret de donar publicitat a la reclamació rebuda i, en un altre cas, a la resposta donada.

Pel que respecta a l'acció *directa* de les organitzacions professionals patronals o obreres, aquí s'acaben totes les possibilitats. Imagineu-vos l'eficàcia que pot tenir la terrible coacció de la publicitat d'una denúncia en un país on el govern té el pany i la clau de la premsa, i aquesta mena de països són justament els que per les circumstàncies polítiques i socials que travessen, presenten un camp més adobat per als abusos en les qüestions sindicals o de treball.

Es per això que, tement aquest aigualiment en l'aplicació de sancions pels organismes internacionals en mans de grans potències, la Conferència Sindicalista de Berna es pronuncià per la creació, no d'un organisme burocràtic, sinó d'un veritable Parlament Internacional Obrer per a la defensa dels drets generals dels treballadors i per a l'elaboració de veritables lleis internacionals obreres. Però, és clar, la iniciativa féu posar els cabells de punta a les grans potències, i el simpàtic projecte fracassà.

Sortosament, l'acció *indirecta*, per reivindicar els drets obrers i exigir el compliment de les Convencions sobre el treball, és una mica més eficaç. En parlarem de gudadament.

(Continuarà)

DOMÈNEC DE BELLMUNT.

Correu de l'Estranger

LA CONFERÈNCIA NAVAL

DAVANT la Conferència naval de Londres, l'opinió política internacional, si bé no creu en un fracàs complet, resta una mica escèptica. I, això no obstant, aquesta conferència — interessantíssima en molts conceptes — ens pot reservar grans sorpreses en tots els sentits.

Aquest escepticisme ve de la falta d'un acord previ entre les diverses potències que prenen part en la Conferència. Les relacions polítiques entre França i Itàlia, les serioses divergències entre França i Anglaterra en tot allò que es relaciona amb el desarmament, les diferents concepcions jurídiques i tècniques entre Europa i Nord-Amèrica, són altres tants obstacles que cal vèncer perquè la Conferència de Londres pugui reeixir.

Si fracassés, les relacions entre Europa i Amèrica se'n ressentirien enormement en tots els seus aspectes: la qüestió dels deutes, les reparacions, el tribunal internacional de Justícia, la Societat de Nacions i el pacte Kellogg, etc., etc. Tota l'obra, en fi, tan laboriosament treballada, durant deu anys, d'ençà del tractat de Versalles.

L'esdevenidor del republicanisme

ESTEM en ple període de reorganització de les forces republicanes. Ultra la formació de nous partits, entre ells l'Acció Republicana, s'ha conseguit portar a cap una agrupació d'esquerreres integrada per l'esmentat partit, el Republicà de casa i el federal. En ella no hi figuren elements moderats, susceptibles d'obstaculitzar una orientació netament esquerrana; ni d'altres que, per anteriors actuacions negatives, puguin fer-la caure en el descredít.

L'Esquerra Catalana està constituïda, en sa major part, per homes bregats en les lluites polítiques, i que, per la conducta observada en el passat, són una garantia del futur.

No havent reeixit el projecte explanat a "L'Opinió", de crear un partit treballista, i tenint en compte que, llevat de la Unió Socialista de Catalunya, que, malgrat comptar amb individualitats de reconeguda vàlua, no troba, en la massa del poble, el ressò necessari; l'Esquerra Catalana, que és la única organització veritablement liberal que dona fe de vida a la nostra terra, sembla la més indicada per obtenir el suport d'aquells obrers que sempre s'han interessat per la política, i dels altres els quals les ensenyances del llarg parèntesi dictatorial han induït a abandonar la tàctica passiva.

Nosaltres ens preguntem, però, si els obrers, bastant allunyats darrerament del republicanisme, s'avindran a militar novament sota la seva bandera, sense que, al costat dels principis tradicionals de federalisme, democràcia i laïcisme, hi figurei el socialisme com a solució del problema social.

La incorporació d'aquest sistema a l'ideari dels republicans, no cal dir que no representaria, per ells, cap retractació: el socialisme, que significa la conquesta del pa per tothom, és un complement de la democràcia i el camí més recte per arribar a una veritable igualtat.

Seria, doncs, molt convenient, i esperem que ho faran per mitjà del manifest que tenen anunciat, que els homes d'Esquerra Catalana em donessin a conèixer, amb tota claredat, la posició que adopten davant el problema social, per tal que tothom pugui saber de què va.

EUGENI PONS.

PUIGREIG

MENTRE tinguem tancades les principals vies d'ensenyança, no és possible que els nostres instints augmentin els vers ideals patriòtics. Ara direm que fa qui sap el temps que ens tancaren una escola, el motiu de la qual cosa tothom el sap. Una escola els alumnes de la qual no negarà ningú que eren els més instruïts... mantes vegades s'ha dit que tornaria a obrir-se; finalment, per cap d'any, ens feren saber que fóra una realitat: vanes il·lusions... tot se n'ha anat en orris.

No sabem per què, l'opinió pública consent una idea tan pobra, que ens hàgim de passar solament amb una escola de nois: perquè és veritat que en tenim una altra, però... és tan allunyada del poble, que àdhuc s'ha de saber de nedar per travessar la gran cataracta ignominiosa que ens separa.

Resumint: que l'ensenyança és el que més hauria de preocupar els pobles, quan generalment no és mai així. No tenim cap centre de cultura, que així pugui anomenar-se (deixem de banda el "Grup Artístic"), i aquest és el camí que té assignat el jovent de demà... Si seguim així, posem el temps per testimoni.

JORDI D'ONADES.

Lernor (Mataró).—No pot anar.
Un de la junta de l'Ateneu (Sant Vicenç de Castellet).—Massa personal.

E. P.—Anirà.
J. d'O. (Puigreig).—Anirà, corregit. Enviï els articles escrits per una sola cara del paper.

A. M.—No, senyor, no.
J. A.—Ho publicarem.

Max.—Pensi que no depèn de nosaltres sols el que els articles admesos es publiquin.

F. E.—Vostè és un ximple... per no dir alguna cosa pitjor. Però pensi que els que fem LA CAMPANA, a més a més de la ploma, sabem respondre amb els punys.

AQUEST NUMERO
HA PASSAT PER LA CENSURA

Imprenta "La Campana". — Om. 8

—Què, encara no heu trobat feina?

—Sí; però no he pogut començar, perquè ens hem declarat en vaga!